Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JEANA RICHARDA DE LA TOUR
přednesené dne 15. července 2021 [1]

Věc C-431/20 P

Carlo Tognoli,
Emma Allione,
Luigi Alberto Colajanni,
Claudio Martelli,
Luciana Sbarbati,
Carla Dimatore, jakožto dědička Maria Riga,
Roberto Speciale,
Loris Torbesi, jakožto dědic Eugenia Melandriho,
Luciano Pettinari,
Pietro Di Prima,
Carla Barbarella,
Carlo Alberto Graziani,
Giorgio Rossetti,
Giacomo Porrazzini,
Guido Podestà,
Roberto Barzanti,
Rita Medici,
Aldo Arroni,
Franco Malerba,
Roberto Mezzaroma
proti

Evropskému parlamentu

„Kasační opravný prostředek – Jednotný status poslance Evropského parlamentu – Poslanci Evropského parlamentu zvolení v italských okrscích – Úprava důchodových nároků Evropským parlamentem – Napadnutelný akt – Pojem – Právně závazné účinky – Návrh na úpravu žaloby – Přípustnost“

[1] Původní jazyk: francouzština.

I. Úvod

1. Svým kasačním opravným prostředkem se Carlo Tognoli a další navrhovatelé domáhají zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 3. července 2020, Tognoli a další v. Parlament [2], kterým Tribunál odmítl jako zjevně nepřípustné jejich žaloby znějící na zrušení sdělení ze dne 11. dubna 2019, která byla vydána vedoucím oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců" GŘ Evropského parlamentu pro finance a která se týkala úprav výše důchodů, které jim přísluší [3] po 1. lednu 2019, kdy vstoupilo v platnost rozhodnutí č. 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (úřad předsednictva Poslanecké sněmovny, Itálie) [4].

2. Tato sdělení, určená několika bývalým poslancům Evropského parlamentu nebo jejich právním nástupcům, byla předmětem mnoha žalob, které Tribunál prohlásil za zjevně nepřípustné. Soudnímu dvoru byly předloženy kasační opravné prostředky proti těmto rozhodnutím vydaným v tentýž den a v obdobném znění [5].

3. Soudní dvůr tak musí rozhodnout o tom, za jakých podmínek lze podat žaloby proti rozhodnutím Parlamentu v oblasti úpravy důchodů poslanců Evropského parlamentu, jež byla vydána v rámci správního řízení, které není předmětem zvláštní právní úpravy.

4. Podstata úvah vyplývajících z tohoto kasačního opravného prostředku a kasačního opravného prostředku ve věci C-408/20 P, které se Soudní dvůr rozhodl přezkoumat společně, se bude týkat pojmu „napadnutelný akt" ve smyslu článku 263 SFEU [6].

II. Právní rámec

5. Článek 86 jednacího řádu Tribunálu [7] stanoví:

„1. Je-li akt, jehož zrušení je navrhováno, nahrazen nebo změněn jiným aktem se stejným předmětem, může žalobce před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, žalobu upravit tak, že tuto novou skutečnost zohlední.

[…]

[2] T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 až T-462/19, T-464/19, T-469/19 a T-477/19, nezveřejněné, dále jen „napadené usnesení", EU:T:2020:302.

[3] Viz bod 11 tohoto stanoviska.

[4] Dále jen „rozhodnutí č. 14/2018".

[5] Vedle řízení o tomto kasačním opravném prostředku probíhá současně řízení o kasačním opravném prostředku podaném jiným bývalým poslancem Evropského parlamentu [věc Poggiolini v. Parlament (C-408/20 P)] proti usnesení ze dne 3. července 2020, Falqui a Poggiolini v. Parlament (T-347/19 et T-348/19, nezveřejněné, EU:T:2020:303). Další kasační opravné prostředky jsou projednávány ve věcech Coppo Gavazzi a další v. Parlament (C-725/20 P) a Santini a další v. Parlament (C-198/21 P) týkajících se totožných sdělení ze dne 11. dubna 2019 či ze dne 8. května 2019. Byly podány proti rozsudkům ze dne 15. října 2020, Coppo Gavazzi a další v. Parlament (T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19, EU:T:2020:494), jakož i ze dne 10. února 2021, Santini a další v. Parlament (T-345/19, T-346/19, T-364/19 až T-366/19, T-372/19 až T-375/19 a T-385/19, nezveřejněné, EU:T:2021:78). Právě probíhá písemná část těchto řízení.

[6] Tento pojem je předmětem prvního důvodu tohoto kasačního opravného prostředku a druhého důvodu kasačního opravného prostředku ve věci C-408/20 P. Moje analýza v těchto dvou věcech bude totožná.

[7] Dostupný na následující internetové adrese: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-11/tra-doc-cs-div-t-0000-2018-201810296-05_00.pdf

6. Aniž je dotčeno rozhodnutí Tribunálu, které má být vydáno o přípustnosti návrhu na úpravu žaloby, určí předseda žalovanému lhůtu, aby se k návrhu na úpravu žaloby vyjádřil.

7. Předseda případně určí vedlejším účastníkům lhůtu k doplnění jejich spisů s ohledem na návrh na úpravu žaloby a na vyjádření k němu. Za tím účelem se tato podání doručují současně vedlejším účastníkům.“

III. Skutečnosti předcházející sporu

6. Skutečnosti předcházející sporu jsou uvedeny v bodech 1 až 9 napadeného usnesení a lze je shrnout následovně.

7. Navrhovatelé mají jakožto bývalí členové Parlamentu zvolení v Itálii nebo jakožto pozůstalí manželé takových členů nárok na starobní důchod přiznávaný na základě právní úpravy poskytování náhrad a příspěvků poslancům Parlamentu, nebo na pozůstalostní důchod.

8. Dne 12. července 2018 rozhodl úřad předsednictva Poslanecké sněmovny, rozhodnutím č. 14/2018, přepočítat podle příspěvkového systému výši důchodů bývalých členů této komory za roky mandátu odpracované do 31. prosince 2011 [8]. Na tomto základě byla od 1. ledna 2019 výše důchodů vyplácených těmto členům nebo jejich pozůstalým manželům snížena.

9. Parlament informoval navrhovatele v komentáři připojeném k jejich důchodovým výměrům za leden 2019, že výše jejich důchodů může být upravena na základě rozhodnutí č. 14/2018 a že tato úprava může případně vést k zpětnému vymáhání neoprávněně vyplacených částek.

10. Nedatovaným sdělením vedoucího oddělení „Odměny a sociální práva poslanců“ GŘ pro finance Parlamentu, přiloženým k jejich důchodovým výměrům za měsíc únor 2019, byli navrhovatelé upozorněni, že:

– právní služba Parlamentu potvrdila automatickou použitelnost rozhodnutí č. 14/2018 na jejich situaci;

– jakmile Parlament obdrží nezbytné informace od Camera dei deputati (Poslanecká sněmovna, Itálie), oznámí jim novou výměru jejich nároků na důchod a přistoupí k vymáhání případného rozdílu v následujících dvanácti měsících, a

– konečná výměra jejich nároků na důchod bude stanovena formálním aktem, proti kterému bude možné podat stížnost na základě článku 72 rozhodnutí předsednictva Evropského parlamentu ze dne 19. května a 9. července 2008, kterým se stanoví prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu [9], nebo žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU.

[8] V bodě 3 napadeného usnesení je upřesněno, že přezkum zákonnosti rozhodnutí č. 14/2018 je v současné době předmětem řízení před Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Soudní rada Poslanecké sněmovny, Itálie).

[9] Úř. věst. 2009, C 159, s. 1.

11. Sděleními ze dne 11. dubna 2019[10] tento vedoucí oddělení informoval navrhovatele, že v souladu s tím, co uvedl ve svém sdělení z února 2019:

– bude výše jejich důchodů upravena na úroveň snížení obdobných důchodů vyplácených v Itálii bývalým vnitrostátním poslancům na základě rozhodnutí č. 14/2018, a to od dubna 2019 se zpětnou účinností od 1. ledna 2019 na základě návrhů na stanovení nových nároků na důchod obsažených v příloze k těmto sdělením, a

– bude jim poskytnuta lhůta 30 dnů k uplatnění jejich připomínek, která počne běžet od doručení uvedených sdělení, a nebudou-li takové připomínky uplatněny, budou účinky těchto sdělení považovány za konečné a budou mít za následek zejména vrácení neoprávněně vyplacených částek za měsíce leden až březen 2019.

12. Elektronickou poštou zaslanou mezi 13. květnem a 4. červnem 2019 předložili navrhovatelé své připomínky příslušnému útvaru Parlamentu.

13. Elektronickou poštou zaslanou mezi 22. květnem a 24. červnem 2019 Parlament potvrdil přijetí těchto připomínek a oznámil navrhovatelům, že odpověď jim bude poskytnuta po přezkumu jejich argumentů.

14. V dopisech z období mezi 20. červnem a 23. červencem 2019, tedy poté, co navrhovatelé podali žaloby v prvním stupni[11], vedoucí oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance uvedl, že připomínky, které navrhovatelé předložili, neobsahují skutečnosti, které by mohly odůvodnit revizi postoje Parlamentu, jak je vyjádřen ve sporných sděleních, a že v důsledku toho se nároky na důchod, jakož i plán vrácení neoprávněně vyplacených částek, jak byly přepočítány a uvedeny v příloze těchto sdělení, staly ke dni doručení těchto rozhodnutí konečnými.

15. Ke dni vydání napadeného usnesení však Parlament s konečnou platností nerozhodl o situaci Eugenia Melandriho (věc T-437/19) z důvodu její specifičnosti.

IV. Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

16. Návrhy došlými soudní kanceláři Tribunálu mezi 28. červnem a 8. červencem 2019 podali navrhovatelé žaloby, jimiž se domáhali zrušení sporných sdělení.

17. Ve dnech 16., 19. a 24. září 2019 vznesl Parlament samostatnými podáními námitku nepřípustnosti těchto žalob.

18. V období od 19. září do 4. října 2019 předložili navrhovatelé, s výjimkou Emmy Allione (věc T-396/19) a Eugenia Melandriho (věc T-437/19), návrhy na úpravu svých žalob. V období od 15. do 28. října 2019 předložil Parlament vyjádření k těmto návrhům.

[10] Dále jen „sporná sdělení“.

[11] Viz bod 16 tohoto stanoviska. Pouze v jediné věci, a sice ve věci paní Emmy Allione (věc T-396/19), předchází odpověď Parlamentu ze dne 20. června 2019 návrhu podanému dne 28. června 2019. V tomto ohledu viz body 10 a 12 napadeného usnesení.

19. V období od 3. do 12. listopadu 2019 předložili navrhovatelé, s výjimkou Eugenia Melandriho (věc T-437/19) [12], vyjádření k námitkám nepřípustnosti vzneseným Parlamentem proti žalobám.

20. Usneseními ze dne 10. prosince 2019 rozhodl Tribunál o spojení meritorního přezkumu námitek nepřípustnosti. Ve dnech 27. a 28. ledna 2020 předložil Parlament žalobní odpovědi.

21. Dne 3. února 2020 Tribunál rozhodl, že druhá výměna spisů účastníků řízení není nezbytná.

22. Tribunál napadeným usnesením, které bylo přijato na základě článku 126 jeho jednacího řádu, uvedené žaloby odmítl jako zjevně nepřípustné.

23. Zaprvé, pokud jde o návrh na zrušení sporných sdělení, Tribunál nejprve rozhodl, že námitky nepřípustnosti byly Parlamentem předloženy ve stanovených lhůtách, jelikož tyto musí být vypočítány s přihlédnutím k desetidenní lhůtě z důvodu vzdálenosti [13].

24. Dále Tribunál rozhodl, že sporná sdělení nejsou akty nepříznivě zasahujícími do právního postavení [14]. Poté, co uvedl, že skutečnost, že nový způsob výpočtu důchodů byl používán od dubna 2019, nestačí sama o sobě k prokázání, že Parlament zaujal konečné stanovisko k výši důchodů [15], vyvodil ze znění sporných sdělení a z možnosti poskytnuté navrhovatelům předložit připomínky, která v nich byla připomenuta a kterou využili [16], že odpovědi Parlamentu navrhovatelům představují konečná rozhodnutí tohoto orgánu, a nemůže na ně tedy být nahlíženo jako na akty čistě potvrzující sporná sdělení [17].

25. Konečně měl Tribunál za to, že okolnost, že sporná sdělení neupřesňují, v jaké lhůtě Parlament odpoví na vyjádření navrhovatelů, je irelevantní, stejně jako výtky vycházející z nedostatku odůvodnění a porušení zásady proporcionality [18].

26. Zadruhé Tribunál rozhodl, že návrhy na úpravu žaloby předložené navrhovateli jsou zjevně nepřípustné z důvodu, že jejich původní žaloby nebyly přípustné ke dni jejich podání [19] a že v každém případě body návrhových žádání uvedené v těchto návrzích, které se týkají jiných „předběžných, přípravných, následných nebo souvisejících“ aktů, musí být odmítnuty jako nepřípustné, jelikož neoznačují dostatečně přesně předmět sporu [20].

27. Zatřetí Tribunál odmítl jako zjevně nepřípustné návrhy navrhovatelů směřující k tomu, aby Parlamentu byla uložena povinnost vyplatit částky, které neoprávněně zadržuje, a to z důvodu, že podle ustálené judikatury nemůže vůči unijním orgánům vydávat příkazy [21].

[12] Eugenio Melandri zemřel dne 27. října 2019. Dne 30. ledna 2020 byl Tribunál informován o tom, že Loris Torbesi hodlá pokračovat v řízení.

[13] Viz body 45 až 48 napadeného usnesení.

[14] Viz bod 57 napadeného usnesení.

[15] Viz bod 51 poslední věta napadeného usnesení.

[16] Viz body 52 a 53 napadeného usnesení.

[17] Viz body 56 a 60 napadeného usnesení.

[18] Viz body 61 a 62 napadeného usnesení.

[19] Viz body 66 a 67 napadeného usnesení.

[20] Viz bod 69 napadeného usnesení.

[21] Viz body 73 a 74 napadeného usnesení.

V. Návrhová žádání účastníků řízení

28. Navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadené usnesení;

– vrátil věc Tribunálu a

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

29. Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek,

– uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

VI. Ke kasačnímu opravnému prostředku

30. Navrhovatelé uplatňují hlavní důvod kasačního opravného prostředku vycházející z napadnutelnosti sporných sdělení. Podpůrně uvádějí dva další důvody kasačního opravného prostředku, z nichž jeden vychází z nesprávného výkladu článku 86 jednacího řádu Tribunálu a druhý vychází z porušení zásady kontradiktornosti, jakož i z nesprávného výkladu článku 126 tohoto jednacího řádu.

A. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z napadnutelnosti sporných sdělení

31. Tímto důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelé kritizují rozhodnutí Tribunálu, že sporná sdělení nepředstavují akty nepříznivě zasahující do právního postavení, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU [22].

1. Argumentace účastníků řízení

32. Navrhovatelé tvrdí:

– primárně, že podle judikatury Soudního dvora vyplývá napadnutelnost aktu z jeho právních účinků, a nikoli z jeho konečné povahy, *a fortiori* v případě neexistence identifikovaného právního základu odlišujícího mezitímní akt od konečného aktu. V projednávaném případě měla sporná sdělení účinky na výši důchodů vyplácených od dubna 2019;

– podpůrně, že není jasné, zda sporná sdělení mohou být následována rozhodnutími, která nebudou čistě potvrzující, že z obsahu odpovědí Parlamentu na připomínky vyplývá, že jsou čistě potvrzující a že si Parlament protiřečí, když tvrdí, že byl povinen použít rozhodnutí č. 14/2018;

[22] Viz body 24 a 25 tohoto stanoviska.

– že povaha sporných sdělení se nemůže měnit podle toho, zda jsou předloženy připomínky, či nikoli, zatímco žádná jiná skutečnost není nezbytná z důvodu rozhodnutí Parlamentu automaticky provést rozhodnutí č. 14/2018, a že při neexistenci informací o lhůtě pro odpověď Parlamentu nemohli s podáním žaloby otálet, a

– že paní Allione (věc T-396/19) podala žalobu proti spornému sdělení, které se jí týkalo, ke dni, kdy Parlament odpověděl na její písemné připomínky, tedy v den, kdy se tento akt stal konečným.

33. Parlament tvrdí, že snížení výše důchodu mohlo být změněno s ohledem na připomínky navrhovatelů a že jeho konečné stanovisko bylo přijato po sporných sděleních, jak vyplývá ze znění těchto sdělení a z toho, že zúčastnění využili možnost předložit písemné připomínky. Neexistence právního základu, který by umožňoval považovat uvedená sdělení za předběžná, nemá žádný vliv na jejich kvalifikaci, jelikož praxe Parlamentu směřuje k tomu, aby dotčeným osobám bylo zaručeno, že budou vyslechnuty před přijetím konečného rozhodnutí o snížení výše jejich nároků. Pokud jde o bezprostřední účinky těchto sdělení, Parlament poukazuje na jejich mezitímní povahu.

2. Posouzení

34. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě kritizují to, jak Tribunál posoudil kritérium právního účinku umožňující zahájit řízení podle článku 263 SFEU, s ohledem na judikaturu Soudního dvora.

35. Je tedy třeba připomenout, že za „napadnutelné akty“ ve smyslu tohoto článku jsou považována všechna opatření přijímaná orgány bez ohledu na jejich formu, jejichž účelem je založit právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalující fyzické nebo právnické osoby tím, že podstatným způsobem změní její právní postavení [23].

36. Soudnímu přezkumu podle článku 263 SFEU naopak nepodléhají akty, které nemají právně závazné právní účinky, jako jsou akty přípravné, akty čistě prováděcí, pouhá doporučení a stanoviska a v zásadě i interní instrukce [24].

37. Za účelem určení, zda má napadený akt takové účinky, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a z úmyslu jeho autora [25] a posoudit uvedené účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah uvedeného aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem jeho přijetí, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem [26].

[23] Viz rozsudky ze dne 25. února 2021, VodafoneZiggo Group v. Komise (C-689/19 P, EU:C:2021:142, bod 48 a citovaná judikatura), a ze dne 22. dubna 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo v. Komise (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 46 a citovaná judikatura).

[24] Viz rozsudek ze dne 22. dubna 2021 thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo v. Komise (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 47 a citovaná judikatura).

[25] K bezvýznamnosti určitých formálních požadavků viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise (C-521/06 P, EU:C:2008:422, body 42 až 45).

[26] Viz rozsudek ze dne 22. dubna 2021 thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo v. Komise (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 48 a citovaná judikatura).

38. Mezitímní opatření, která slouží k přípravě konečného rozhodnutí, v zásadě nejsou akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost. Tak je tomu v případě, že vyjadřují mezitímní stanovisko orgánu [27].

39. Mezitímní akty nemohou být předmětem žaloby také tehdy, když je konstatováno, že lze jejich protiprávnost uplatnit na podporu žaloby proti konečnému rozhodnutí, jehož je přípravnou fází. Za takových podmínek poskytuje žaloba proti rozhodnutí, kterým se končí řízení, záruku dostatečné soudní ochrany [28].

40. Kromě toho sporné rozhodnutí může být předmětem žaloby na neplatnost pouze tehdy, když změna některých částí odůvodnění předchozího rozhodnutí změnila podstatu toho, co bylo rozhodnuto v jeho výroku, i když nezměnila znění výroku tohoto rozhodnutí, a to tak, že se dotkla zájmů navrhovatelů ve smyslu judikatury týkající se článku 263 SFEU. Jinak se jedná o potvrzující akt, který nelze napadnout na základě tohoto článku.

41. V projednávané věci Tribunál na základě judikatury odpovídající judikatuře připomenuté v bodech 35 a 38 tohoto stanoviska [29] poukázal na skutečnosti vycházející z obsahu sporných sdělení, a sice použitý výraz „návrh“ a upřesnění, že úprava nároků na důchod, jakož i vrácení neoprávněně vyplacených částek za leden až březen 2019, se stanou konečnými až uplynutím lhůty 30 dnů, během níž lze podat připomínky. Tribunál měl za to, že navrhovatelé využitím této možnosti zabránili tomu, aby návrhy na stanovení nových nároků na důchod nabyly konečnou povahu, takže konečnými rozhodnutími Parlamentu jsou dopisy, které následovaly po připomínkách navrhovatelů.

42. Tribunál kromě toho rozhodl, že tyto dopisy nejsou čistě potvrzujícími akty, jelikož sporná sdělení nemají konečnou povahu a skutečnost, že tato sdělení neobsahují žádný údaj o lhůtě pro odpověď Parlamentu, je v tomto ohledu irelevantní.

43. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé nezpochybňují zjištění Tribunálu ohledně obsahu sporných sdělení a kontextu jejich vydání. Navrhovatelé mají za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení napadnutelnosti těchto sdělení, pokud jde o pravomoci správního orgánu, který je vydal, a tvrdí, že jejich účinkem bylo okamžité snížení výše důchodů.

44. Z bodů 5, 6 a 51 napadeného usnesení vyplývá, že Tribunál konstatoval, že sporná sdělení byla vydána Parlamentem, který je nadán rozhodovací pravomocí, a že Parlament má povinnost provést úpravu výše vyplácených důchodů v souladu se systémem stanovení výše důchodů poslanců Evropského parlamentu. Podle zjištění Tribunálu spočívala v tomto kontextu praxe GŘ pro finance tohoto orgánu v tom, že navrhovatelé byli v únoru 2019 informováni o nadcházející úpravě výše důchodů vyplývající z automatické použitelnosti rozhodnutí č. 14/2018, a o dva měsíce později byli těmito sděleními informováni o jeho skutečném provedení, jakož i o možnosti vznést připomínky ve lhůtě 30 dnů od odeslání uvedených sdělení.

[27] Viz rozsudek ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 50 a citovaná judikatura),

[28] Viz rozsudky ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 53 a citovaná judikatura), a ze dne 22. dubna 2021, thyssenkrupp Electrical Steel a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo v. Komise (C-572/18 P, EU:C:2021:317, bod 50 a citovaná judikatura).

[29] Viz body 50 a 51 napadeného usnesení.

45. Z toho lze tedy vyvodit, že Parlament jednoznačně přijal opatření s právními účinky, jimiž jsou dotčeny zájmy navrhovatelů a které se na ně povinně vztahují.

46. Tribunál měl na základě existence možnosti vznést ke sporným sdělením připomínky za to, že tato sdělení nepředstavují rozhodnutí, a konstatoval, že tato možnost byla využita, že připomínky navrhovatelů byly přezkoumány a že částky neoprávněně vyplacené od ledna 2019 nebyly zpětně vymáhány.

47. Tribunál přitom nezohlednil následující skutečnosti, které vyplývají z jeho zjištění:

– nepozastavení závazných účinků sporných sdělení ovlivňujících zájmy navrhovatelů v případě přijetí připomínek a

– jistota, že Parlament nemůže principiálně změnit své rozhodnutí, jelikož to je obligatorně spjato s rozhodnutím č. 14/2018.

48. Z toho vyplývá, že za těchto zvláštních okolností, které byly velmi odlišné od okolností, které vedly k judikatuře citované Tribunálem v bodě 50 napadeného usnesení, nemohou být sporná sdělení, na rozdíl od těch, která byla zaslána v únoru 2019, považována za pouhé informační dopisy zaslané navrhovatelům za účelem seznámení se s jejich stanovisky s cílem co nejúplněji informovat Parlament před tím, než přijme rozhodnutí, nebo jinak řečeno, za nezbytnou fázi předcházející omezení jejich práv.

49. Za těchto podmínek by na sporná sdělení mohlo být nahlíženo jako na předběžné nebo přípravné stanovisko pouze tehdy, pokud by dal Parlament jasně najevo, že by jeho rozhodnutí snížit důchody v návaznosti na rozhodnutí č. 14/2018 mělo konkrétní účinky pouze pod podmínkou, že dotčené osoby nevznesou připomínky, nebo že marně uplyne určitá lhůta pro vznesení takových připomínek, což v projednávané věci nenastalo.

50. V tomto ohledu není relevantní zjištění, že Parlament nezajistil v plném rozsahu účinky snížení částky důchodů, které bylo účinné od dubna 2019, když nevymáhal částky neoprávněně vyplacené v období od ledna do března 2019. Toto zjištění totiž nemůže změnit kvalifikaci sporných sdělení vycházející z automatické revize výše aktuálně i v budoucnosti splatného důchodu, jelikož hmotněprávní podmínky pro vydání bezdůvodného obohacení jsou vázány rovněž na rozhodnutí č. 14/2018.

51. Napadnutelnost sporných sdělení je potvrzena zjištěním, vyplývajícím z bodu 56 napadeného usnesení, že v tomto řízení o úpravě důchodů není po uplynutí lhůty 30 dnů, která je dána osobě s nárokem na výplatu důchodu pro vznesení připomínek, nebo v případě zamítnutí těchto připomínek, přijímáno žádné další rozhodnutí. Při neexistenci přezkumného řízení vedoucího k vydání rozhodnutí s podrobným odůvodněním, které by odpovídalo na připomínky osob s nárokem na výplatu důchodu, tak bude legalita aktu, jenž způsobil změnu výše důchodu, posouzena po uplynutí této lhůty na základě informací, které mohl mít Parlament k dispozici v okamžiku, kdy informoval osoby s nárokem na výplatu důchodu.

52. Stejně tak za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávaného sporu, nemůže Parlament účelně tvrdit, že navrhovatelé, kteří po obdržení sporných sdělení předložili připomínky, měli vyčkat, až je tento orgán vyrozumí o potvrzení snížení výše jejich důchodů, aby tato odpověď na jejich připomínky mohla být považována za konečný, a tedy napadnutelný akt. Úspěch takového postupu ze strany navrhovatelů byl totiž vysoce nepravděpodobný s ohledem

na zásadu snížení částky důchodů závisející na rozhodnutí č. 14/2018, podle informací, které Parlament zopakoval, což navrhovatele vystavilo riziku, že odpověď Parlamentu bude z důvodu neexistence nových skutečností považována za potvrzující akt, který nelze napadnout opravným prostředkem [30].

53. Výše uvedenou analýzu podporuje judikatura týkající se definice aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení v oblasti sporů z veřejné služby v případě zpochybnění finančních účinků rozhodnutí. Měsíční výplatní listina se tak může jevit jako rozhodnutí [31]. Pokud tato výplatní páska poprvé odráží provedení nového aktu s obecnou působností, jenž se týká stanovení peněžních nároků, je tato páska nutně odrazem – ve vztahu ke svému adresátovi – přijetí individuálního administrativního rozhodnutí s právně závaznými účinky, jimiž mohou být přímo a bezprostředně dotčeny zájmy dotyčného úředníka. Naproti tomu následující výplatní pásky už jen potvrzují trvání účinků prvního individuálního administrativního rozhodnutí v čase a mohly by být považovány za potvrzující individuální administrativní rozhodnutí [32].

54. Navíc lze připomenout ustálenou judikaturu, podle níž platí, že pokud uchazeč ve výběrovém řízení požádá o přezkum rozhodnutí přijatého výběrovou komisí, je aktem nepříznivě zasahujícím do jeho právního postavení rozhodnutí přijaté výběrovou komisí po přezkumu situace uchazeče, jelikož rozhodnutí přijaté po přezkumu tak nahrazuje původní rozhodnutí výběrové komise [33].

55. Konečně mám za to, že vzhledem k tomu, že napadnutelnost sporných sdělení ve smyslu článku 263 SFEU vyplývá hlavně ze sledu informací poskytnutých navrhovatelům a z realizace obecného rozhodnutí za podmínek, které činí soudní ochranu navrhovatelů nejistou, považuji za vhodné upozornit Soudní dvůr na dosah rozsudku ze dne 28. června 2018, Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise [34].

56. Z určitých hledisek se okolnosti věci, v níž byl vydán tento rozsudek, mohou blížit okolnostem, na kterých je založen první důvod kasačního opravného prostředku. Soudní dvůr totiž uvedl, že navrhovatel obdržel e-mail, který mohl považovat za oznámení odmítnutí svého návrhu Evropskou komisí [35], a nevěděl o existenci konečného rozhodnutí, které Komise přijala po datu podání žaloby. Na rozdíl od Tribunálu, který za účelem prohlášení této žaloby za nepřípustnou konstatoval, že směřuje proti e-mailu, jehož autorem není Komise, a že napadený akt měl pouze předběžnou povahu [36], Soudní dvůr ze zjištění Tribunálu vyvodil, že tento měl s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu a za účelem zajištění účinné soudní ochrany navrhovatele uznat, že předmětem žaloby podané proti Komisi [37] je zrušení konečného rozhodnutí.

30 Viz bod 40 tohoto stanoviska.

31 Viz rozsudek ze dne 15. června 1976, Wack v. Komise (1/76, EU:C:1976:91, bod 5).

32 Viz rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Tàpias v. Rada (T-527/16, EU:T:2019:856, bod 37), a ze dne 5. prosince 2012, Lebedef a další v. Komise (F-110/11, EU:F:2012:174, body 36 a 37 a citovaná judikatura).

33 Viz rozsudek ze dne 5. září 2018, Villeneuve v. Komise (T-671/16, EU:T:2018:519, bod 24).

34 C-635/16 P, dále jen „rozsudek Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise", EU:C:2018:510.

35 V bodě 66 rozsudku Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise Soudní dvůr uvedl, že „ze znění e-mailu ze dne 17. července 2015 uvedeného v bodě 21 tohoto rozsudku vyplývá, že [Výkonná agentura pro inovace a sítě (INEA)] *[společnost Spliethoff Bevrachtingskantoor BV] výslovně informovala o tom, že její návrh nebyl úspěšný*. Je pravda, že INEA upřesnila, že *řízení*, v němž mělo být přijato rozhodnutí Komise o výběru projektů a přiznání dotací, *stále probíhalo*. Dodala však, že ‚*v nepravděpodobném případě, že přijetí tohoto rozhodnutí povede ke změnám, pokud jde o Váš návrh, o tom budete zvlášť informováni e-mailem*'. [Společnost Spliethoff] přitom později neobdržela žádný další dopis od INEA či Komise v tomto ohledu". Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

36 Viz rozsudek Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise (body 31, 34 a 65).

37 Viz rozsudek Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise (bod 71).

57. V uvedeném rozsudku se tedy Soudní dvůr nevyslovil k předběžné povaze sporného aktu, ale ke skutečnosti, že s ohledem na použitý postup neměl navrhovatel možnost označit prováděcí rozhodnutí Komise, které představovalo konečný akt, přičemž zohlednil rovněž skutečnost, že sporný e-mail obsahoval informace o dostupných opravných prostředcích a že společnost je uplatnila, aniž věděla o existenci prováděcího rozhodnutí [38]. V tomto smyslu si tentýž rozsudek zaslouží zvláštní pozornost v tom, že ilustruje, jaké procesní důsledky je třeba vyvodit v případě nejistoty o povaze a dosahu aktů, pokud jde o jejich právní účinky, a to vzhledem k jejich znění a kontextu [39]. Z toho důvodu podpůrně navrhuji, aby Soudní dvůr přijal podobné odůvodnění.

58. Ze všech těchto úvah vyvozuji, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl jako zjevně nepřípustné žaloby na neplatnost sporných sdělení podané navrhovateli s odůvodněním, že nepředstavují napadnutelné akty, které mohou být předmětem takové žaloby na základě článku 263 SFEU.

59. Proto navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že první důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný, a tudíž aby napadené usnesení zrušil, aniž je třeba zkoumat druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku, které jsou podpůrné.

60. Nicméně pro případ, že by se Soudní dvůr rozhodl zamítnout tento první důvod kasačního opravného prostředku, doplním svou analýzu o tyto dva další důvody.

B. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při výkladu článku 86 jednacího řádu Tribunálu

1. Argumentace účastníků řízení

61. Na podporu tohoto druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě tvrdí, že se návrhy na úpravu žaloby týkají aktů, kterými se původně napadené akty, v teorii mezitímní, staly konečnými. Bylo by tedy nelogické a v rozporu s požadavkem na hospodárnost řízení prohlásit je za nepřípustné a znamenalo by to odepření spravedlnosti.

62. Navrhovatelé odkazují na rozsudky ze dne 9. listopadu 2017, HX v. Rada [40], a Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise, z nichž podle jejich názoru vyplývá, že článek 86 jednacího řádu Tribunálu má být vykládán tak, aby zaručoval účinnou soudní ochranu.

63. Kromě toho měl Tribunál podle navrhovatelů v bodech 68 a 69 napadeného usnesení nesprávně za to, že akty uvedené v návrzích na úpravu žaloby nejsou označeny dostatečně jasně.

64. Parlament tvrdí, že:

– důvod kasačního opravného prostředku je bezpředmětný v případě E. Allione a L. Torbesiho [41], kteří nepředložili návrh na úpravu žaloby;

[38] Viz rozsudek Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise (body 66 až 70).

[39] V tomto ohledu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise (C-635/16 P, EU:C:2018:28, body 6 a 7). Generální advokátka upřesnila, že navrhovatelka kasačního opravného prostředku předložila Tribunálu další žalobu na neplatnost prováděcího rozhodnutí Komise, jejíž opožděnost Komise namítala.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Mělo by se jednat o E. Melandriho, viz bod 18 a poznámka pod čarou 12 tohoto stanoviska.

– nakonec přijatá rozhodnutí nenahrazují sporná sdělení a rozhodnutí přijaté v rozsudku Spliethoff s Bevrachtingskantoor v. Komise, založené na omluvitelném omylu navrhovatelky, nelze v projednávané věci použít;

– argumenty týkající se bodů 68 a 69 napadeného usnesení jsou neopodstatněné z toho důvodu, že Tribunál jasně rozlišuje mezi konečnými rozhodnutími Parlamentu a ostatními akty uvedenými v návrhu na úpravu žaloby, a

– zásada účinné soudní ochrany nemůže vést k vyloučení podmínek přípustnosti stanovených v článku 86 jednacího řádu Tribunálu.

2. Posouzení

65. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 20. září 2018, Španělsko v. Komise [42], připomněl že:

– z judikatury Soudního dvora vyplývá, že návrhová žádání předložená účastníky řízení se vyznačují v zásadě neměnností [43]. Článek 86 jednacího řádu Tribunálu, týkající se úpravy návrhu na zahájení řízení, je kodifikací již existující judikatury, která se zabývá možnými výjimkami z této zásady neměnnosti [44];

– tento článek 86 stanoví, že je-li akt, jehož zrušení je navrhováno, nahrazen nebo změněn jiným aktem se stejným předmětem, může žalobce před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, žalobu upravit tak, že zohlední tuto novou skutečnost, to znamená upravit předmět žaloby;

– uvedený článek 86 tedy musí být jakožto výjimka ze zásady neměnnosti řízení vykládán restriktivně a

– úprava žaloby vyžaduje, aby žalobce jednoznačně a dostatečně jasně a přesně uvedl předmět sporu, jakož i příslušná návrhová žádání, aby Tribunál nerozhodl *ultra petita*. Návrh na úpravu žaloby tedy musí podle čl. 86 odst. 4 písm. a) jednacího řádu Tribunálu obsahovat zejména upravená návrhová žádání [45].

66. Judikatura citovaná jak Tribunálem, tak navrhovateli na podporu jejich kasačního opravného prostředku se nezabývá procesními otázkami podobnými těm, o které se jedná v jejich žalobách.

[42] C-114/17 P, EU:C:2018:753, body 52 až 54, 56 a 59 a citovaná judikatura.

[43] Viz stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci Španělsko v. Komise (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 40), ve kterém tato připomíná, že: „[č]lánek 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu požaduje, aby žalobce v žalobě specifikoval předmět sporu. Zásadně není dovoleno, aby účastník řízení tento předmět měnil v průběhu řízení; skutková podstata žaloby musí být zkoumána výhradně ve světle tvrzení obsažených v návrhu na zahájení řízení“. Generální advokátka E. Sharpston v tomto smyslu odkazuje na rozsudek ze dne 11. listopadu 2010, Komise v. Portugalsko (C-543/08, EU:C:2010:669, bod 20 a citovaná judikatura).

[44] V tomto smyslu viz upřesnění obsažená ve stanovisku generální advokátky E. Sharpston ve věci Španělsko v. Komise (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 42 a poznámka pod čarou 23). Rovněž se zde připomíná, že je třeba zabránit tomu, aby autor napadeného aktu mohl akt napadený u Soudního dvora pozměnit nebo nahradit jiným, aby zmařil řízení.

[45] Co se týče formalismu zavedeného v roce 2015 do jednacího řádu Tribunálu, viz stanovisko generální advokátky Sharpston ve věci Španělsko v. Komise (C-114/17 P, EU:C:2018:309, bod 43 a poznámka pod čarou 24, ve které je připomenuto, že Tribunál umožňoval žalobci upravit žalobu během jednání).

67. Rozhodnutí o nepřípustnosti uvedená v bodě 66 napadeného usnesení slouží pouze k připomenutí použitelných zásad, aniž uvádějí příklady relevantní pro projednávanou věc. V usnesení ze dne 14. ledna 2015, SolarWorld a další v. Komise [46], totiž Tribunál rozhodl, že žaloba je nepřípustná z důvodu nedostatku právního zájmu na podání žaloby, a v usnesení ze dne 21. listopadu 2019, ZW v. EIB [47], že žaloba je nepřípustná z důvodu opožděnosti.

68. Pokud jde o navrhovateli uplatňovanou judikaturu ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, HX v. Rada [48], nejsou skutkové okolnosti srovnatelné. Zástupce HX se dozvěděl o existenci aktu, kterým se mění akt napadený návrhem na zahájení řízení, v průběhu jednání, a kvůli nepřesnostem ve znění jednacího řádu Tribunálu v jednacím jazyce nepotvrdil písemnou formou svou vůli upravit svá návrhová žádání vyjádřená na tomto jednání. Soudní dvůr měl za to, že Tribunálu přísluší, aby navrhovatele upozornil na jeho pochybení a umožnil mu jeho nápravu.

69. Ve věci, ve které byl vydán druhý citovaný rozsudek, a sice rozsudek Spliethoff's Bevrachtingskantoor v. Komise, Soudní dvůr nerozhodl o podmínkách použití článku 86 jednacího řádu Tribunálu [49].

70. Vzhledem ke znění tohoto článku 86 a kontextu, ve kterém byla připuštěna možnost upravit původní návrh na zahájení řízení před Tribunálem, se mi nejeví jako myslitelné rozšířit jeho působnost na případy, ve kterých žalobce nesprávně posoudil dosah aktu, jehož legalitu zpochybňuje.

71. Ačkoli vnímám velmi pozorně skutečnost, že cílem článku 86 jednacího řádu Tribunálu je splnění požadavku hospodárnosti řízení, který spočívá v tom, že zbavuje žalobce povinnosti podat k Tribunálu novou žalobu v rámci samostatného řízení, mé výhrady jsou založeny na změně předmětu sporu provedené návrhem na úpravu žaloby, zdůrazněné Soudním dvorem v rozsudku ze dne 20. září 2018, Španělsko v. Komise [50].

72. Tato změna původního návrhu je důvodem pro to, aby byla věnována zvláštní pozornost respektování kontradiktorní povahy řízení [51]. Formální požadavky uvedené v tomto článku 86 k dosažení tohoto cíle směřují.

73. Ačkoli lze připustit, aby úroveň požadavků týkajících se těchto ustanovení byla přizpůsobena s ohledem na fakt, že identifikace napadeného aktu může vyplývat implicitně z údajů uvedených v žalobě, jakož i z celé argumentace v ní obsažené, a že žaloba formálně směřující proti aktu, který je součástí souboru aktů tvořících jeden celek, může být považována za žalobu, která v případě potřeby směřuje rovněž proti ostatním aktům [52], podmínky uplatnění článku 86 jednacího řádu Tribunálu musí být podle mého názoru striktně omezeny na případy, ve kterých bylo konečné rozhodnutí změněno.

46 T-507/13, EU:T:2015:23.

47 T-727/18, nezveřejněné, EU:T:2019:809.

48 C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 21.

49 V tomto smyslu viz rovněž stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci Španělsko v. Komise (C-114/17 P, EU:C:2018:309, poznámka pod čarou 36).

50 C-114/17 P, EU:C:2018:753. Viz bod 65 tohoto stanoviska.

51 Viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, HX v. Rada (C-423/16 P, EU:C:2017:848, bod 23).

52 Viz rozsudek ze dne 8. července 2020, Neda Industrial Group v. Rada (T-490/18, nezveřejněný, EU:T:2020:318, bod 53 a citovaná judikatura).

74. Jinými slovy, vzhledem k tomu, že ustanovení tohoto článku 86 nelze vykládat tak, aby byla zhojena nejistota ohledně povahy a dosahu napadených aktů, která vyplývá z jejich znění a kontextu, mám za to, že účinnou soudní ochranu a řádný výkon spravedlnosti lze zajistit pouze výkladem pojmu „napadnutelný akt“ s ohledem na takové okolnosti [53].

75. Na základě všech těchto úvah jsem toho názoru, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut z důvodu, že Tribunál na základě správného použití ustálené judikatury Soudního dvora rozhodl, že návrhy na úpravu žaloby podané navrhovateli – s výjimkou E. Allione a L. Torbesiho ve věcech T-396/19 a T-437/19 – na základě článku 86 jednacího řádu Tribunálu a v návaznosti na námitky nepřípustnosti podané Parlamentem jsou nepřípustné a nelze jimi dosáhnout zrušení jakéhokoli jiného aktu, sdělení nebo přípisu, ať už předběžného, přípravného, následného nebo souvisejícího s návrhy rozhodnutí.

C. Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásady kontradiktornosti a z nesprávného právního posouzení při použití článku 126 jednacího řádu Tribunálu

1. Argumentace účastníků řízení

76. Navrhovatelé tvrdí, že:

– Tribunál jim měl umožnit odpovědět na námitku nepřípustnosti návrhu na úpravu žaloby uplatněnou Parlamentem buď přímo, nebo druhou výměnou spisů účastníků řízení, a

– rozhodnutí Tribunálu že námitky nepřípustnosti přezkoumá spolu s věcí samou, a žádosti o předložení vyjádření adresované Parlamentu prokazují, že nepřípustnost žalob nebyla zjevná.

77. Parlament tvrdí, že:

– důvod kasačního opravného prostředku je bezpředmětný v případě E. Allione a L. Torbesiho [54], kteří nepodali návrh na úpravu žaloby;

– z článku 86 odst. 6 jednacího řádu Tribunálu vyplývá, že Tribunál může i bez návrhu ověřit přípustnost návrhu na úpravu žaloby, aniž by si vyžádal vyjádření žalobců, a

– Tribunál může rozhodnout o nepřípustnosti žaloby na základě článku 126 tohoto jednacího řádu kdykoli a dříve přijatá procesní rozhodnutí nemají žádný dopad.

78. V odpovědi na písemný dotaz Soudního dvora týkající se relevance čl. 86 odst. 6 jednacího řádu Tribunálu, pokud jde o porušení zásady kontradiktornosti, navrhovatelé tvrdí, že toto ustanovení, které vyhrazuje Tribunálu možnost posoudit podmínky přípustnosti návrhu na úpravu žaloby, nevylučuje použití čl. 130 odst. 4 tohoto jednacího řádu *per analogiam* za účelem získání vyjádření žalobce k argumentům, které uplatňuje žalovaný na podporu námitky nepřípustnosti, kterou vznesl. Parlament zdůraznil, že Tribunál dodržel zásadu kontradiktornosti

[53] Viz body 55 až 57 tohoto stanoviska.

[54] Mělo by se jednat o E. Melandriho, viz bod 18 a poznámka pod čarou 12 tohoto stanoviska.

tím, že mu poskytl lhůtu k odpovědi na návrhy na úpravu žaloby a rozhodl o jejich přípustnosti, s ohledem na svoji judikaturu, aniž se opřel o argumenty obsažené ve vyjádření Parlamentu k návrhům na úpravu žaloby připomenuté v bodě 65 napadeného usnesení.

2. Posouzení

79. Článek 86 odst. 6 jednacího řádu Tribunálu stanoví, že „[a]niž je dotčeno rozhodnutí Tribunálu, které má být vydáno o přípustnosti návrhu na úpravu žaloby, určí předseda žalovanému lhůtu, aby se k návrhu na úpravu žaloby vyjádřil“.

80. Článek 130 odst. 4 tohoto jednacího řádu, který se týká námitek projednávaných usnesením, stanoví, že jakmile je samostatným podáním podán návrh žalovaného, aby Tribunál vydal rozhodnutí o nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou, určí předseda žalobci lhůtu pro písemné předložení jeho důvodů a návrhového žádání.

81. V projednávané věci Parlament namítl nepřípustnost návrhů na úpravu žaloby ve svém vyjádření uvedeném v bodě 20 napadeného usnesení, které se opíralo o čl. 86 odst. 6 uvedeného jednacího řádu. Z bodu 21 tohoto usnesení lze vyvodit, že toto vyjádření bylo oznámeno navrhovatelům poté, co předložili vyjádření k námitkám nepřípustnosti vzneseným Parlamentem proti žalobám, což potvrzují údaje uvedené v poznámce pod čarou 3 odpovědi navrhovatelů na otázku Soudního dvora.

82. Zaprvé je třeba připomenout, že podle článku 83 jednacího řádu Tribunálu mohou být žaloba a žalobní odpověď doplněny replikou žalobce a duplikou žalovaného, ledaže Tribunál rozhodne, že druhá výměna spisů účastníků řízení není nezbytná, protože obsah soudního spisu ve věci je dostatečně úplný. Rozhodnutí Tribunálu povolit či nepovolit žalobci předložení repliky na základě tohoto ustanovení spadá do diskreční pravomoci Tribunálu [55].

83. Zadruhé je třeba zdůraznit, že Tribunál rozhodl o zjevné nepřípustnosti návrhů na úpravu žaloby na základě článku 126 jednacího řádu.

84. Toto ustanovení přitom umožňuje Tribunálu, který přezkoumává buď bez návrhu, nebo na základě vyjádření, které mu bylo předloženo v žalobní odpovědi, přípustnost žaloby, aby rozhodl o zjevné nepřípustnosti žaloby, aniž by své posouzení předložil k projednání účastníkům řízení, a to kdykoli v průběhu řízení.

85. Má-li tedy navrhovatel za to, že Tribunál nesprávně aplikoval uvedené ustanovení, musí napadnout posouzení podmínek použití tohoto ustanovení provedené soudem prvního stupně [56]. Relevantní jsou pouze důvody směřující proti odůvodnění nepřípustnosti uvedenému Tribunálem.

86. V projednávané věci je rozhodnutí Tribunálu založeno na ustálené judikatuře, kterou Tribunál připomněl v bodě 66 napadeného usnesení. Toto odůvodnění je kritizováno druhým důvodem kasačního opravného prostředku.

[55] Viz usnesení ze dne 15. ledna 2020, BS v. Parlament [C-642/19 P, nezveřejněné, EU:C:2020:32, bod 5 (názor generálního advokáta P. Pikamäea, bod 7 a citovaná judikatura)].

[56] Viz usnesení ze dne 15. ledna 2020, BS v. Parlament [C-642/19 P, nezveřejněné, EU:C:2020:32, bod 5 (názor generálního advokáta P. Pikamäea, bod 10 a citovaná judikatura)].

87. Za těchto podmínek navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl třetí důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný.

D. K žalobě

88. Pokud Soudní dvůr rozhodne tak, že napadené usnesení zruší, je třeba položit si otázku, zda Soudní dvůr může věc projednat.

89. Článek 61 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že pokud Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu zruší, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

90. V projednávané věci není Soudní dvůr v této fázi řízení schopen rozhodnout o meritu žalob podaných navrhovateli k Tribunálu, jelikož Tribunál se vyjádřil pouze k námitce nepřípustnosti vznesené Parlamentem.

91. Soudní dvůr má naproti tomu k dispozici informace nezbytné ke konečnému rozhodnutí o této námitce nepřípustnosti [57].

92. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr rozhodl, že uvedená námitka nepřípustnosti vycházející z toho, že sporná sdělení nemohou být předmětem žalob na neplatnost, musí být zamítnuta.

93. V důsledku toho je třeba vrátit věc Tribunálu, aby přezkoumal žaloby navrhovatelů znějící na zrušení sporných sdělení.

VII. K nákladům řízení

94. Vrácení věci Tribunálu odůvodňuje, aby o nákladech řízení souvisejících s řízením o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem bylo rozhodnuto později.

VIII. Závěry

95. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

– zrušil usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 3. července 2020, Tognoli a další v. Parlament (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19 až T-462/19, T-464/19, T-469/19 a T-477/19, nezveřejněné, EU:T:2020:302);

– zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou Evropským parlamentem před Tribunálem;

– vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o návrhových žádáních Carla Tognoliho a ostatních žalobců znějících na zrušení sdělení ze dne 11. dubna 2019, která byla vydána vedoucím oddělení „Odměňování a sociální nároky poslanců“ GŘ Evropského parlamentu pro finance a která se týkala úprav výše důchodů, které jim příslušejí po 1. lednu 2019, kdy vstoupilo v platnost

[57] Viz rozsudky ze dne 9. července 2009, 3F v. Komise (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 98), a ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 78). Viz rovněž rozsudek ze dne 28. února 2019, Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, bod 128).

rozhodnutí č. 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (úřad předsednictva Poslanecké sněmovny, Itálie); a

– rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.